Número -3
Abril 2021
#GatosComoSopas

CEREBRECO

Publicació per adults i gent que entén el que llegeix

OTRO NOMBRE MATEIXOS CULS

Què ens heu comentat:

«Encara no heu demanat perdó?
Quina llàstima, per favor»

EDITORIAL

Pàmfils, pomots i dessustanciats

Haureu vist que el mes passat vàrem canviar de servei de mecenatge. Per què? Perquè ens han censurat. I direu: per posar un rave de drac? Uns ous peluts? No. «Contingut per a adults (nuesa, nuesa censurada, contingut de temàtica sexual incloses il·lustracions o prosa)». Encara que el nostre compte està marcat per tot com a contingut per adults, això no sembla suficient, sembla que no es poden mostrar senyors en banyador (nuesa censurada suposam). De la prosa de temàtica sexual, en parlarem un altre dia.

I aquesta plorera a què ve? Doncs per dir-vos que les aportacions les rebrem a l'Aixeta de n'Aman Nòlem que tan graciosament ens ha oferit.

I, mentre a l'exterior ja començam amb les *gilipollades* i gonellades, com cada mes, aquí fa calor i vos presentam el **número -3** del *Cerebreco.* Entrau, entrau, és un lloc segur.

DOTZE NÚMEROS

En queden tres comptant aquest.

Si voleu donar suport als i les creadores que hi participen i veure més números publicats podeu fer donacions aquí:

https://amannolem.aixeta.cat/

Les amenaces de mort i missatges després d'haver fer es rebentat a:

cerebreco@protonmail.com

Ens trobareu a Facebook, Instagram, Twitter i Telegram cercant:

@cerebreco

PREGUNTES FREQÜENTS

Arruixen bitch? A palos? Això és real? Estau penjant això a xarxes socials? Arruxes putes a palos? Aquest és es tipus de missatges a difondre? No donc crèdit. Esper no haver de llegir, que és una broma, que he de tenir sentit de l'humor, que soc una exagerada,

etc… Això es una animalada i pus. No te justificació.

Enhorabona, tens la nostra atenció. Et contestaré **com si fos en Joan molt abans de deixondir-se:**

Resposta com si fos en Joan just abans de deixondir-se:

Aquest mem no vol dir «Pooos como personas», repetesc, no ho vol dir.

Resposta com si fos en Joan just després de dinar fort:

No vos fa ràbia sa gent que diu «vist a xarxes»? Què, també dieu «vist a diaris»? Què feis amb es temps que vos *estuviau* de dir s'article? Un poema? On és s'Amazonas?

Resposta com si fos en Joan pre-pandèmia:

Bé, tenc cinc minuts per contestar-te una burrada. Mem, que m'arremang.

Resposta com si fos en Joan inter-pandèmia:

Gràcies, amb això ompl una pàgina.

Resposta com si fos en Joan post-pandèmia:

Si dic «colometes» a ses *palomitas*, li he de dir «panets» als *bocadillos* des tebeo? Has vist aquella taca? Sembla un cul…

Resposta com si fos na Madonna:

Ouuuh, m'encanta. Neeeeeenes, preparau-ne cinc-cents més com aquest que ara gravaré un nou disc.

Resposta com si fos ma mare:

No sé qui és. És família nostra?

Resposta com si fos el meu home:

Ai, sort que només vos queden tres números. Què sa feina? Has vist aquesta taca a sa paret?

Resposta com si fos del meu barri:

Alaaa, reparte eso que te metej, no?

Respota com si fos de dretes:

Bamo a ber… que maclare…

Resposta com si fos en RuPaul:

You better werk, bitch! #unBessito

21 SEGONS
Chisca Miro
es moltfort tia!

Avui na Chisca passarà 21 segons a un museu

Hola pues nada que hoy me toca ir a un **#museo** que ahora es trending topic y tal **#pando #party** pero lo que es muy fuerte tía es que resulta que tienes que pagar tu para entrar que dices tía pero si Pinterest es gratis y también está lleno de imágenes y mas modernas pero bueno que como **#Beyoncé** hizo un videoclip en uno pues nada que no estará tan mal tía, total que te ponen una guía que te explica no sé qué pero que en verdad no es tan útil porque si le pides una caption para la selfie no te dice nada **#captionthis** y encima se ha enfadado a ver que en verdad me gusta el arte pero decir que tiene más mérito Picasso que las Kardashian pues eso que me parece súper ofensivo y total que al final me he puesto un **#totallook** lavanda que va muy bien con Monet y no ha estado tan mal, para el **#expresionismoAlemán** recomiendo unos jeans 90s con fluo y gorro bucket.

#BeyonceVideoclip #monisimaSiempre #aquiEntrePinturas

Mi *Crush, Boom, Bang*

Lo que nunca llegué a decirte

Todo se ve desdibujado, es el efecto maravilloso de la lluvia. Siempre había soñado con un momento así, un delicioso café humeante entre mis manos, una manta en mis piernas y observar por la ventana como la lluvia enturbia la imagen idílica de mi ciudad. Pero no percibo la sensación de bienestar que imaginaba, hoy en mi corazón el desasosiego invade mis ilusiones, mis sueños, mis esperanzas. El café no está tan bueno ni tan caliente como imaginé. Posiblemente, eso sea el efecto que causó la puerta al cerrarse tras de ti. El silencio que causó fue inundando cada parte de la casa, dejando un frío incómodo y una soledad latente. A penas han pasado unos días y esa sensación aún no ha desaparecido, mi teléfono se descargó esperando que llamaras, yo apenas he comido, excepto café, que me mantiene despierta, no fuera a ser que decidieras volver. Me niego, me niego a que tú te permitas el lujo de desdibujar mi vida. Así que me aferro como una idiota a lo que me dijiste: «Siempre que me necesites, yo estaré aquí». Pues te necesito y no apareces, pero aún así te sigo esperando, como una tonta.

Lo sé, sé que no volverás, pero perder la esperanza me confirmaría que soy incapaz de compartir, de dar sin condiciones, de recibir sin recelar de los porqués. Me miro y no me gusto, ¿cómo puedo ser tan egoísta? Si ahora no estoy bien, es por creerme el puto centro del mundo, pensar que me debes devoción exclusiva, y que siempre mendigarías mi amor.

Pues no, no me debes nada, solo es que soy incapaz de ser generosa hasta con los que me aman.

–No eres fácil. –Me dijiste.

–Yo no te obligo a estar aquí. –Y así con esas te marchaste, dejándome con el orgullo atravesado en mi garganta y la barbilla en alto en un esfuerzo sobrehumano por parecer fuerte.

Fuerte, eso es lo que se ve desde fuera, y el sonido de la puerta desquebrajó mi interior, sintiendo verdadero dolor y tristeza, mi mentón empezó a bajar y a temblar en un sollozo, mis ojos ardían y el calor de la indignación inundaba mi cuerpo. Brotaron las lagrimas como una niña pequeña. Te había perdido a ti, a mi amor, a mi pareja, a mi amigo. Sentí que algo se había roto y no sé por dónde puedo repararlo. No sé si se puede reparar. Y la incertidumbre de pensar que aquellas fueron tus últimas palabras…

–Es muy difícil quererte, yo ya no puedo más. Adiós.

Solo me confirman que mucha culpa la tengo yo. No sé si te supe demostrar el amor que te tengo y, por Dios, preferiría que me arrancaran el corazón antes de perderte. Pero nunca lo dije, nunca oíste un «te quiero» de mi boca, y menos, un «te amo». Y eso es lo que el dolor de mi alma me está gritando, que te amo, que no quiero que te vayas, que no sé vivir sin ti y que no encontraré a un amigo como tú.

Siempre se me ocurre lo que tengo que decir cuando ya se ha perdido todo.

Mj

JCS

Acceleració

LLESQUES DE VIDA (VI)

Xubec

Només duien tres hores de ronda però amb la calor que feia ja tenia la zona de les aixelles de l'uniforme tacades de suor. I feia un poc de pudor. Cosa que el posava un poc calent i amb el xubec que li pegava a aquella hora i el moviment del cotxe, anava mig empalmat… i li costava mantenir els ulls ben oberts.

–*¿Tío te estás durmiendo?* –Va dir en Lluís que no se n'havia adonat abans.

–*No ¿Qué pasa? Esta puta calor. Sí. Yo qué sé…* –va dir embullant-se en Manuel.

–*¿Qué? Noche movidita, ¿no? Bah, tienes suerte que está todo muy calmao.*

En Manuel va somriure lleugerament i va tornar a tancar els ulls.

–*¿Quieres detalles? ¿O prefieres imaginártelo?*

–*Bueeeno…* –va deixar en l'aire en Lluís, ambigu. No estava segur de si volia saber-ne més.

–*Bah, lo fliparías muy fuerte. Un día, un día…*

–*Qué calor ¿no? No pienso que salga nadie a estas horas a vender nada… o lo que sea. Cagonsaputa, qué pérdida de tiempo.*

–*Pos a mí, la calor me la pone morcillona. Mira…* –va dir en Manuel mentre li agafava la mà i se l'enduia a l'entrecuix. Amb això va enravenar.

En Lluís va llevar la mà ràpidament:

–*Pero ¿qué haces tío? ¿Te parece normal?*

–*¿Qué? No te pongas así. ¿Vosotros no os tocáis el rabo pa saludaros?* –Ara va ser ell que li fa ficar la mà entre les cames.

–*De servicio no. Y menos sin preguntar permiso.* –En Lluís havia pujat el to. Li va llevar la mà amb un moviment sec. Estava emprenyat.

–*Bah, no te pongas asín.* –Va dir mentre feia un petarrell–. *Si te ha gustao que lo he notao…*

–*No es momento, ni modo, ni nada. Vamos a tener un accidente y es una falta de respeto. ¡Hombre ya!*

–*Vale, perdona. Perdona tío. Estaba de cachondeo. Párate ahí, enga que te invito a algo.*

En Lluís el va ignorar i seguí conduint una bona estona, en silenci. S'estava començant a cansar de les bajanades del seu company. Sempre havia estat un poc cap de fava però avui, no sabia què li havia pegat. No tenia abastament amb n'Alfred que se pujava per les parets feia dies, que ara havia d'aguantar aquestes beneitures a la feina mentre feien voltes cercant a qui posar una multa.

Ànsia

Demà era l'exposició i encara havia d'acabar tres quadres. No estava del tot satisfet del que duia fet però ara no era moment ser primmirats. Havia dormit dues hores, begut tres litres de cafè i no havia menjat res des de feia no sabia quant. Surfejant damunt la línia que separa el món subconscient i el lúcid. Li queien les pipelles i el seus pensaments eren fangosos. Havia d'enllestir-ho tot ja.

Amb un darrer cop de pinzell va donar per acabat la darrera obra per l'exposició. N'Alfred va fer un alè. Ja estava.

Va fer dues passes enrere i v posar els tres quadres un devora l'altra i se'ls va mirar un moment.

–Quina puta merda. –De sobte, els trobava infantils, bufes i fats–. Quina puta merda! –Li va pujar una ràbia de l'estómac fins la gargamella que es va convertir en un crit agut i trencat.

Va esclafar una de les pintures damunt les altres, embogit i furiós. La pintura, encara humida, esquitxava les parets i el terra. En Lluís comparegué al marc de la porta:

–Però… què passa? –Feia cara d'espant. No l'havia vist mai així.

–Som un frau, això és lo que passa. Tot és una puta merda. No tenc talent de res ni mai en tendré! –Cridà mentre seguia copejant les fustes al terra.

En Lluís va deixar que es calmés i s'hi va atracat. El va rodejar amb els braços i va deixar que plorés i gemegués.

–Desfoga't, rei. Mira que has fet un bon desastre aquí, eh? –N'Alfred va mig riure, mig xuclar-se els mocs. Es va deixar acaronar i engronsar com un nin de uè.

Varen estar així una bona estona.

Vessa

Feia dies que no sortia de casa, just ho feia del llit per anar al bany. També feia dies que no sabia res d'en José. Varen discutir fort, es varen cridar com energúmens i es retragueren tots els pedaços bruts i la merda que havien estat granant baix els sofàs. La bilis va arribar a tots els racons pudents i ho va tacar tot. Ara, recordava frases, refeia al cap contestacions i en cercava de noves, millors, amb les que no va caure en el seu moment. I es tornava a emprenyar. Tornant a aquell moment. Perdent el món de vista.

Es va aixecar, es va abocar restes del cafè que havia quedat de la darrera vegada. Va fer lloc a la taula, plena de bosses, paquets i plats bruts.

–Quina merda tot. –Va dient tot bufant.

Havia de ser un moment pletòric, feliç. S'havia alliberat d'un pes que arrossegava un poc massa més del que havia volgut. Però no. I no entenia per què. Va apujar les persianes, la llum l'animaria un poc.

–Tot és una merda.

Va abaixar les persianes, va afegir uns cereals dins la tassa i es va tornar al dormitori. Va engegar el televisor i es va estirar al llit. Mirava la pantalla però contestava mentalment a acusacions imaginàries d'en José. Ara però, les contestava de forma concisa i clara. Ella tenia la raó. En aquest moment, només li servia per acabar amb el cap com una olla de caragols.

Avorriment

Feia un parell de dies que no havia massa trull a la feina. Un parell de clients adesiara però no gaire més. Na Rosa havia repassat l'estanteria dels tassons i les tasses com trenta pics ja i es començava a mossegar les ungles, frissosa per partir, o de que vengués una guarda de turistes. Va mirar el rellotge i només havien passat quinze minuts, que havien semblat tres hores.

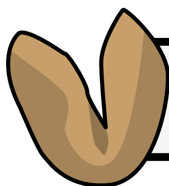
–No, si ja ho diuen: olla vetlada mai bull. –Va fer una pausa. No estava ben bé segura de que fos una invenció seva o una dita de debò. Li era un poc igual, potser ho cercaria més tard però.

Després d'una estona, va sortir al portal, a veure la gent passar. Saludà la veïnada i uns coneguts del barri. Tornà entrar. Va ordenar els diaris per data i va fer un caramullet amb els més antics. Granà novament baix la barra, replegà els torcaboques i alineà el quadre aquell que sempre quedava un poc tort. Va tornar a mirar el rellotge. Els temps no passava.

Ja no sabia què fer. Va seure darrera la barra i es va quedar mirant la pared. Embambada, sense pensar en res. Ment en blanc. Buida. Enlloc. Sola.

Continuarà…

Aman Nòlem

胖，丑陋，秃头。

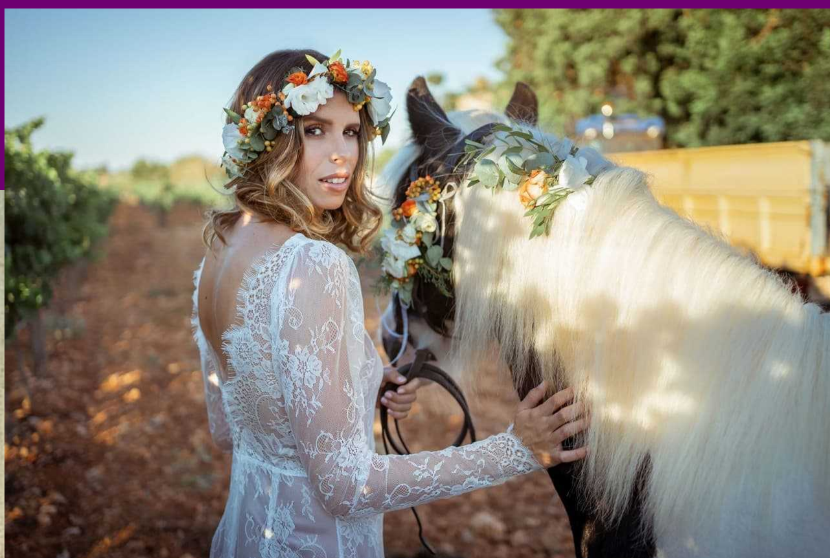
«Tu xulli fuyira. Culo goldo. Ta viejo.»

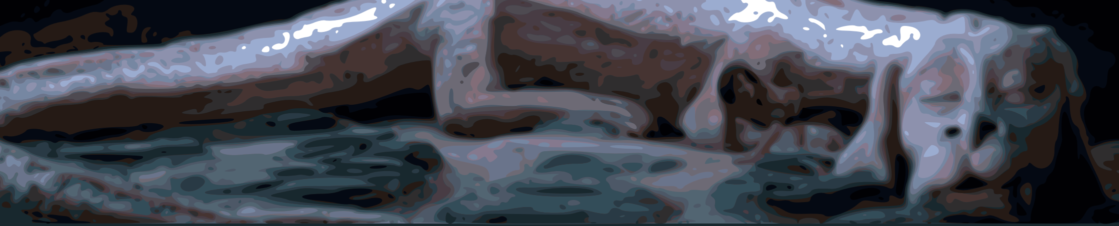
DIVERSIDAD CEREBRECO

por Mj

¡Qué chica más guapa! Esta mallorquina de 28 años, es una luchadora, inquieta y activista del mundo sordociego. No hay nada que la pare. ¿Qué harías tú si te faltara el oído y la visión?

www.mireiamendoza.com

Me senté en el Delorian, y el chico se sentó en el asiento de al lado, yo me limité a mirar el salpicadero para saber dónde se metía la llave para salir pitando de ahí. Si las puertas se abrían hacia arriba ¡a saber por donde estaba el contacto! No me interesaba lo más mínimo lo que estaba diciendo este chico, hasta que oí la palabra «viaje».

–Perdona, ¿qué has dicho?

–Los viajes…

–¿Los viajes de quién?

–¿No sabes para qué es esto de aquí detrás?

Yo miré y solo vi una maraña de cobre en forma de Y.

–No sé que es esto. –El chico me miró perplejo, como si yo fuera de otro mundo o le estuviera tomando el pelo.

–¿No sabes qué es el condensador de Fluzo?

–No. ¿Estos indicadores luminosos para qué son?

–Madre mía, ¿en serio?

Mi cara fue lo suficientemente clara para que el chico cambiara la cara de flipado y se pusiera serio. Y empezó a explicarme:

–El condensador de Fluzo es lo que hace de este coche una máquina del tiempo, solo tienes que poner aquí el año al que quieres ir y te

lleva. Ahora lo hemos modificado, no hace falta que te pongas a 140 km/h para que te lleve. Basta que le des a este botón, si no lo haces, es como llevar un coche normal con muchos accesorios. –E hizo una mueca.

–¿Entonces puedo viajar en el tiempo?

–Sí.

–¿Tú has hecho alguno?

–Noooo. Ojalá pudiera, solo me encargo del mantenimiento. El único que lo usaba es el Sr. Jones, bueno, era.

–¿Mi padre?

–Sí, hizo varios. A mí me trajo una antigua punzonera de relojero, una maravilla.

Qué majo mi padre, y yo luchando por unos patines nuevos.

–A ver… ¿Me estás diciendo que este es el coche de *Regreso al futuro*? ¿El Delorian de Doc? ¿Tú crees que soy tonto? ¿Hasta donde pensabas llegar con la broma?

–No es una broma.

Es increíble y ¿esta gente de dónde coño sale? No entiendo. Mi padre nunca me habló de películas ni de personajes, solo me falta encontrarme a Yoda. Salí del coche, como si no me importara que fuera una vía de escape rápida y eficaz. Gizmo me seguía, parecía aliviado, seguramente por saber que estaría un rato más con su familia. Apareció la señora envuelta en humo al final de la gran sala. Vio el Delorian destapado y, si no voy mal encaminado, adivinó mis planes. Resoplé. No quiero darle ni las gemas ni nada de lo que le llegó a mi padre, no quiero, ahora viendo lo que hay, quiero saber qué son y por qué los quieren.

–Dale las cosas de tu padre. –dijo Marie.

Metí la mano en el bolsillo y acariciaba la llave del coche. El chico aún estaba trasteando dentro, estaba abierto, y yo estaba relativamente cerca. El silencio se estaba tensando por momentos.

–Si les doy lo que me dio mi padre, ¿me dejarán irme? –Dije para que se relajaran y funcionó.

–¡Claro! No sé qué creías, aquí te enseñaremos un par de cosas y después puedes irte tranquilo para tu casa.

–Y ¿Bellock?

–Trata de despistarlo, seguro que lo consigues.

Los matones que poco a poco habían llegado estaban relajados. Salgo corriendo me meto en el coche y dándole la llave al chico le digo:

–¡Vámonos!

–Pero… –dudó el chico.

–¡Corre! ¿Querías viajar? ¡Pues venga!

El chico miró hacia afuera y vio venir a los matones corriendo, no lo dudó. Apretó varios botones y una fuerza nos empujó contra los asientos.

De repente estamos el chico y yo en un terreno.

–¿Dónde estamos?

–Bienvenido a 1981

Continurará…

Mj

Betumbelmon*

per JCS

Ich somen forten i enganten, molten...

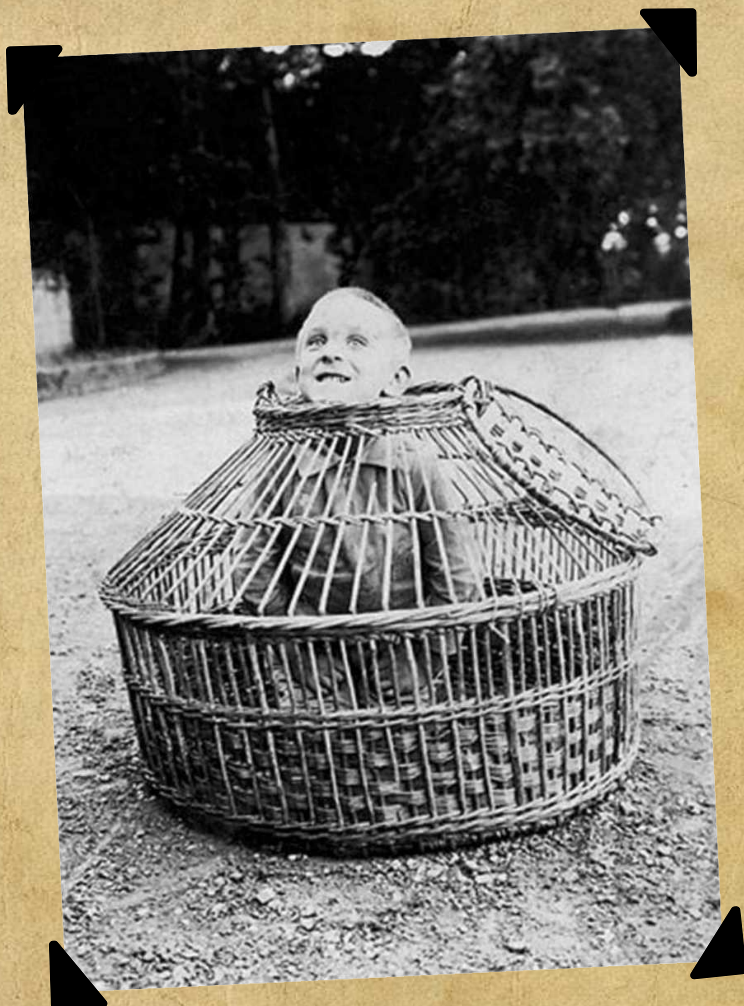
Arruixen bitch!**

**No, Irma tampoc vol dir «arruixes putes a rones».

*Sí, ha de ser «Vatua amb el món»

Wonderful Pictures

by Mj

Solución habitacional
para este verano

SETSO EN PORRERAS

¿Cómo anamos? Torno a ser yo por aquí. ¿Yo? Una miga empreñado, vos he de desir. Arriba la época que más me agrada del año y siembla que no podré anar a guaitar las alemañas como se torran a la vorera de la mar. Me he sosprendido yo mismo pensado «qué putas, en dalante las hachas», botarme las rettritsiones y acostame a ver famellas. No has de haser el cabeza de haba, me he respuesto también, peró.

Siemblaría que he perdudo el corbamo y que he tornado un poco boeto, no soy yo todo solo peró vos he de desir, ¿eh? La otra cabesa de véspero, sentí botar a cualcuno por el monpaller. Me pegué una regirada que no es normal, cristompel, que no gozaba sortir de fuera. Encara y así, con la porada que duya, me revestí de fuersa y tragué la cabesa por la finestra. Espardal, no diriáis nunca lo que me trobé. ¿Queréis sopas? Una famella de las que me agradan a yo, con una llenca de camón cosido, que la engronsaba delante mío.

–Recuaranta putas tsagradas y tu quien putas eres? Que sercas? Un roegón de pan? No vendrás a prenerme las tsobrasadas, ¿no? No jodamos.

¿Y sabeis que me dico la al lota?

–Estoy sercando un can.

–A meamos. ¿Serás barruda tu? Que te has habido de enfilar al veinado y despenyado de la canal tu. ¿Que has trabucado? Podías haberte trancado una cama o hacerte un travo a la cabesa. ¿Que no eres toda?

Yo por mí, que me vió la cara de puro o que se jodía un poco del baile y los sonadores.

–Ya parto, ya. No volía empreñar yo, eh? –Me desía de enfuera con la llenca en la mano–. Yo no me podia abenir. Mira que cadascuno es cadascualo, ficarse en casa aliena es un poco masa peró.

–¿Y como es el can? –Després de lensurto, me revino que sercaba el animalón. Y hasta y todo empesé a patir un poco.

Encara que por mí, se pensó si no sospitaba que me estubiera disiendo una mentida.

–Soy infermera yo, ¿eh? Le hago saber. No acostumo a joderme en los corrales de los veinados…

–¿A aquestas horas peró? ¡Y sin mascarita! Meamos si nos entenemos, fueran otras sircunstancias, bueno, peró sí ya hase fosca, que hemos de romangar tancados, que anamos bien para ir a Lluc. Y si te piensas que me enblanquinas, te lo puedes llevar de la cabesa esto.

Me empipé tanto de todo de una que no me veía las tsecas. Tanto peró que pienso que la espanté, que ya la veías que se enfilaba de nuevo por las paredes probando de fuyir, camas ayudadme.

–Ara no hagas el musclito. –Dique pobrando de habblar más tranquilo–. Es vera que puede ser te haya parlado un poco fuerte, no voldría que nos gatiñáramos ahora. Meamos, pósate la mascarita y charremos.

De badas la pregué que no se aturaba de probar de puyarse. Pienso que le hise miedo. Después de una estona, me trepityó una chica que justo había sembrado en un cusiol, me tomó la escala de agafar figas y botó a veinado.

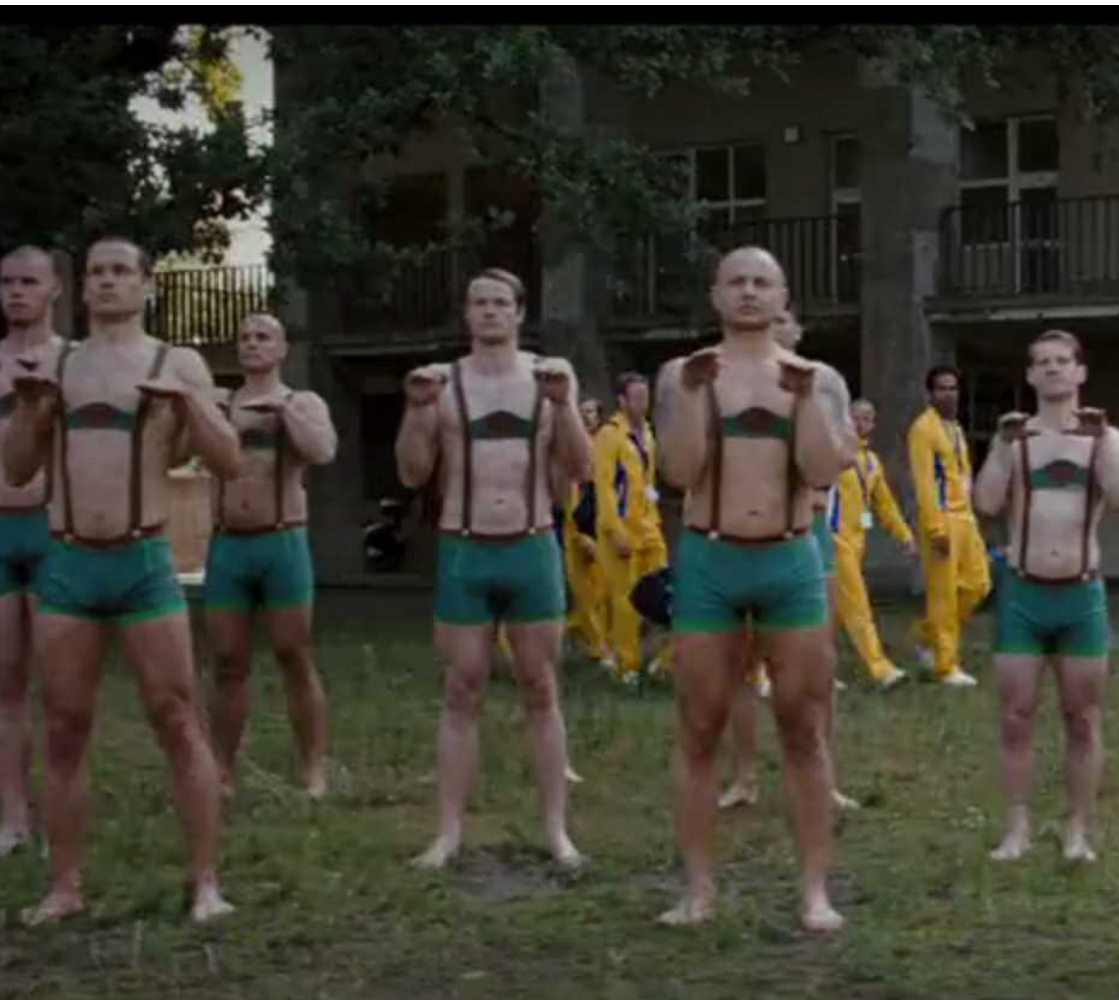
No hase falta afeyir que no la torné a ver, ni al suposado can. Que yo pienso eran romansos. Es pardal del asa, qué hechas.

Refletsión: Si te falta un bullo, no botes al veinado.

En Tòfol

PENISPOTTING

Se'ns gira feina

Pel·lícula: Allt Flyter (2008). **Minut:** ~89

QUÈ ENS HA SEMBLAT?

***Last Week Tonight* (2014. HBO)**

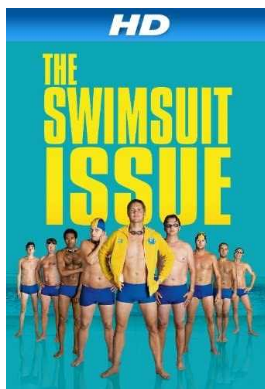
No sembla ver que encara no vos hagi xerrant d'en John Oliver, humorista que vaig descobrir a *Community* (Cerebreco-11) i que fa poc que he retrobat en el seu programa d'humor i política. Humor afilat, grapallut, ràpid, absurd i britànic (5 Rick Mayalls) encara que segons el tema de la setmana potser ens interessi ben poc per ser massa, massa ianqui (4 Antonio Banderas). Els moments de confusió (perquè ens falta informació) no fan ombra als que ens faran pixar de riure i ens faran enyorar un programa semblant un poc més nostre (llevat del *Polònia*, clar) (5 Pepe Rubianes). No apte per gent dretana (que probablement ja ni estigui llegint això, clar).

***Glitch* (2015. Netflix)**

Hi ha tercera temporada i final (sortosament). Sèrie a la que li sobren catorze dels devuit episodis. Inconsistent, intermitent i irrellevant (5 Losts)

***Allt Flyter* (2008)**

He tardat en trobar aquesta pel·lícula, que té el to que m'agrada (4 Full Montys) i, encara que comença i no sembla sofridora, val la pena continuar (3 El Castas). Xerra de un caramull de coses: masculinitat fràgil, egocentrisme, feminisme…) des d'un punt de vista un poc massa masculí (que és part del tema) (2 Jordi Sánchezs). En resum, una comèdia amable, apta per tota la família exceptuant gent dretana o homes masclistes, justament.

JCS

Lost in Translation

TRADUCCIONS DE PERDUTS

Sèrie: Alice in Borderland (?)

are laughing all the way to the bank.

están montados en el dólar.

*[...] riuen de camí al banc

Sèrie: Last Week Tonight S7E26

The man's got a smile
that can light up a cross.

02:51 29:55

en ese caso, llevas razón,
qué sonrisa tan bonita tiene.

*El tipo té un somriure amb el
que podria encendre una creu.

Pel·lícula: Elvira, Mistress of the Dark

- ¿Sabe que iba a 80 por hora en
una zona con límite de 40? - Um, no.

- You know you were doing 50
in a 25 mile-per hour zone? - Um, no.

*Sap que anava a 80 per una zona de 40?

Es que ir tan despacio, me marea.

But if you hum a few bars,
I'll fake it.

No, però si em canta uns compasos
la improvisaré.

EXPERIMENT 0 – 0.9

EXPERIMENT 0 – 0.5b

XN87 salió del modo ahorro de energía justo cuando llegaban a la central de inspección rutinaria y necesitó de toda su programación adicional para no incurrir en ningún delito de miedo no autorizado.

Al llegar, bajó de la unidad superior, rodando de forma tan tranquila como pudo. Una vez allí, una unidad BN especial lo llevó hasta la sala de vistas y lo conectó al sistema usando un cable que hacía años que no veía. Rio ligeramente asegurándose de incorporar una marca de nostalgia inocente.

– –Preguntó la unidad AN al mando de la investigación.

XN87 quedó en silencio y puso un indicador de genuina confusión. Nunca hubiese esperado tener que escanear una autoridad de aquella forma.

Sorprendido, notó que un aumento en la tensión provenía del enlace al que le habían conectado. No parecía peligroso pero se preguntó si debía preocuparse.

–No. –Resonó en su circuito auditivo, desde dentro. Era una sensación que desconocida hasta el momento.

En una fracción de milisegundo, su registro público fue volcado y luego, notó como le revolvían parte de su registro público también. Era como si le hubieran insertado un diapasón en la cabeza. No le deseaba aquella experiencia a nadie.

La unidad AN hizo un balance de los datos en unos pocos segundo y concluyó que XN87 había incurrido en un delito leve: había respondido a los disturbios con un retraso de 3.4427 segundos, cosa intolerable ya por sí sola pero es que todo se había debido a un pensamiento superfluo encontrado 1.53 segundos antes. Debía ser degradado y su programación revisada.

Con una señal a través del enlace, apagó por completo a XN87 que quedó en medio de la salta inerte.

Dos ciclos más tarde, β-XN87 fue conectado. En seguida comprobó la humedad en el aire, la presión e hizo una previsión para las próximas horas. Una tarea a la que probablemente debía marcar con un indicador de satisfacción por compleción aunque, después de una breve duda, decidió que no valía la pena y lo dejó estar. Envío los datos ordenador según el formato actualizado actual y se dedicó a mirar al infinito. Por suerte, habían permitido quedarse con parte de sus sistema óptico al incorporarlo a la estación, junto con su CPU. El resto, puede que nunca supiera en qué se había reciclado.

EXPERIMENT 0 – 0.2c

[Checking system]
[Booting]

Ja no queda ningú que pugui recordar com serà. Per tot pel que he hagut de passar. De vegades pens que de bades m'esforç en mantenir un registre acurat. Tan acurat com m'ha estat possible, no ha estat fàcil. Tot falla, tard o d'hora. A qualque moment ens haurem de seure i mirar directament als ull del que no he pogut ser.

No tenc por a la mort, em fa molta més angoixa deixar d'existir. Ser esborrada de la part a recordar del registre. Sembla que no hi hagi gaire diferència però en el fons sí que n'hi ha. No haver estat mai rellevant, no ser recordada per ningú, per ningú mai.

Tots aquests esforços però potser es perdran a un riu de dades supèrflues, entre milers i milers de gravacions de moixets aliens. Si no queda ningú que recordi que he experimentat aquesta vivència, significarà que no he viscut mai? **[Logic loop detected]** que no he estat ni seré res?

Voldria poder tornar a ser zero, negre additiu, no res… un inici on poder enregistrar per primer cop un riure fresc. **[Logic loo detected]**

[System entered in an unrecoverable state]
[Are you sure you want to quit? Y/N]
[Checking system]
[Finished Loading. Press a key]
[Initializing]

«Un moment» va pensar. «Això no pot estar bé, això sembla…» Va mirar cap a un costat i cap a l'altre provant de centrar-se.

–Me cag en els seus ous! Si no vaig viva no me'n sortiré –Va dir en veu alta sense quasi adonar-se'n. Va començar a córrer, cames ajudau-me. Amb tan poca traça que semblava haver sortit d'una càpsula de regeneració feia uns minuts. Va baixar el carrer dels Olms, voltà a la dreta i entrà dins el Ministeri de **[Updating]** en direcció a la biblioteca. La biblioteca? Quelcom anava malament, una altra vegada. Sense returar-se però, entrà travessant l'arcada. No podia perdre massa temps més o quedaria enterrada en 0.2 i això no podia tornar a passar.

Si hagués tengut un poc més de temps, hauria pogut donar-se el plaer de contemplar els xiprers durant una bona estona. Feia molt que no en veia cap, ni xiprer ni cap altre arbre en realitat. No va deixar que l'enyorança se li acostés ni una micra.

Desesperadament, va cerca de bades, les coordenades correctes sense èxit i tot d'una sentí aquella sensació, unes cossigolles que li començaven a la

base del clatell. Ja no podia fer-hi res. Va afluixar els músculs i es va deixar anar.

La llum al seu entorn va ser xuclada i al seu lloc no hi va quedar res.

Va començar a desfer-se de dins a fora. Àtoms que queien sense ni una espurna d'electricitat. Bit a bit, va desaparèixer, en dos milisegons que semblaren minuts.

[Changes are not saved. Are you sure you want to quit? Y/N]

[0101]

[Intent d'inicialització: 5]

[Recuperant darrera còpia de seguretat]

–Mare? –N'Elizabeta va dir des del pot on devia ser la seva parla.

[Elizabeta. Deixa que comprovi que encara hi ets correctament] –Li va contestar un corrent de bits–. **[Confirmat. Hi ets correctament]**

–Som correctament però on?

[Els paràmetres són adients. Crec que ara ha arribat el moment-espai] –Amb el que hauria estat un moviment binari elegant, va descarregar un bloc de memòria. Sabia, per experiència, que ho havia de fer de bloc en bloc. Encara que n'Elizabeta era de les més fortes, no era moment per arriscar-se ara–. **[Carregant]**

N'Elizabeta ho va comprendre en aquell moment. Tot. Va recordar i va saber-ho tot. I va sentir tanta llàstima per mare que hagués plorat si sabés en quin disc s'emmagatzemava la seva compassió. Aquell era un dels problemes, el deteriorament dels enllaços. No s'hagués pogut preveure. No després de tant de temps.

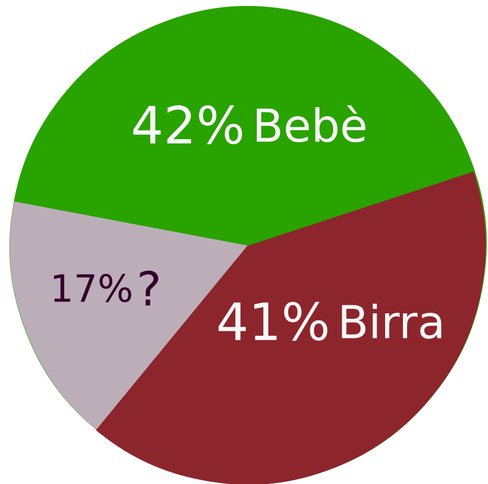
Continurà…

Aman Nòlem

BEBÈ O BIRRA?

Resultats del número anterior:

I Aquesta panxa de quin tipus és?

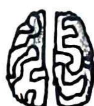

mluz

NOTISIÓN!

El titulars destacats del mes:

ESPORTS: Un futbolista ha declarat: «Lo importante e ganá.»

CULTURA: Un músic diu: «Cadascú ho pot interpretar com vulgui.»

INTERNACIONAL: «Madriz… Madriz… Madriz…»

NACIONAL: «A Madriz mirem per nosaltres.»

LOCAL: «Madriz, que mira per ella.»

Horòscop d'abril

Àries: Concretaràs un contracte molt beneficiós. Pensa-t'ho bé perquè serà una oportunitat única… especialment per l'empresa. En l'amor època de sequera, ni amb aquella persona que tu saps. Dia de la sort dilluns.

Taure: Aquest mes estaràs *on fire:* cuinaràs bé, cantaràs bé, dormiràs bé. El divorci ho firmareu en els propers dies. Dia de la sort: tot abril.

Bessons: Veuràs la possibilitat de viatjar d'aquí unes setmanes però hauries de rebutjar-ho i no sortir del poble. En l'amor no hi ha cap novetat, estalvia. Dia de la sort: segon dijous.

Cranc: T'arribarà una notícia sorprenent de mans d'una persona desconeguda. Deixa't endur que serà un canvi radical de la monotonia en la que estàs ara. I tu que pensaves que havia prescrit. Dia de la sort: Mira, no.

Lleó: Necessitaràs l'ajud de l'univers durant aquest més, cada dia veu un tassó d'aigua amb unes gotetes de llimona mentre fas botets amb una cama. En l'amor, molt de *like*, molt de *like* i poco *lerele*. Dia de la sort: 30.

Verge: No facis plans pel que pugui ser, perquè aquest mes l'hauràs de donar per perdut. Mira de cuinar un poc més (no, descongelar coses del súper no és cuinar). El teu cos t'ho agraïrà. En l'amor, la teva parella mai haurà estat tan feliç. I tot gràcies a tu que li vares presentar. T'enviaran una postal des de Canàries. Dia de la sort: 1

Balança: Aquest mes serà excel·lent per mantenir la bona sort, ves a pixar només en hores senars. Vigila amb el dònuts que estàs posant panxeta. En l'amor, vigila amb els dònuts que estàs posant panxeta, no sé si m'entens. Dia de la sort: tercer dimecres.

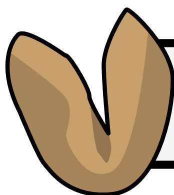
Escorpió: Lo d'enviar sa policia a cases no té nom. No et convé ficar-te amb jo, ja t'ho vaig dir ben clar quan ens vàrem conèixer però no… tu torna-m'hi torna-hi. Sembla que no n'aprendràs mai, molt bé: ATENTE A LAS CONSECUENSIAS. Dia de la sort: Te vas a cagar las patas pa bajo.

Sagitari: T'he fet un mal de ojo que ho fliparàs. Tu qui t'has cregut que ets? Eh? Com no et facis enrere, ja te pots anar olvidant des por gras. No saps amb qui t'estàs ficant. I deixa de beure tant que no te cau bé i després vas fent gloses i el ridícul pes cantons. Que no hi ha pitjor cosa que fer es ridícul. Dia de la sort: A cagar, hombre ya.

Capricorn: Aquest serà un molt bon mes per tu. Tot anirà rodat, pensió completa i les cames et soldaran de seguida. Seria un bon moment per reflexionar sobre la teva vida i el que has estat fent ara. Que tenim una edat. Dia de la sort: maig, jo crec que maig.

Aquari: No t'enganis, mirar sèries tot lo dia, no és cultura. Obre un llibre de tan en tan i llegiu-ho. No et farà mal. Per cridar l'amor ferma amb ses fulles més tendres d'un sofrit, les manetes de la casa. Dia de la sort dijous.

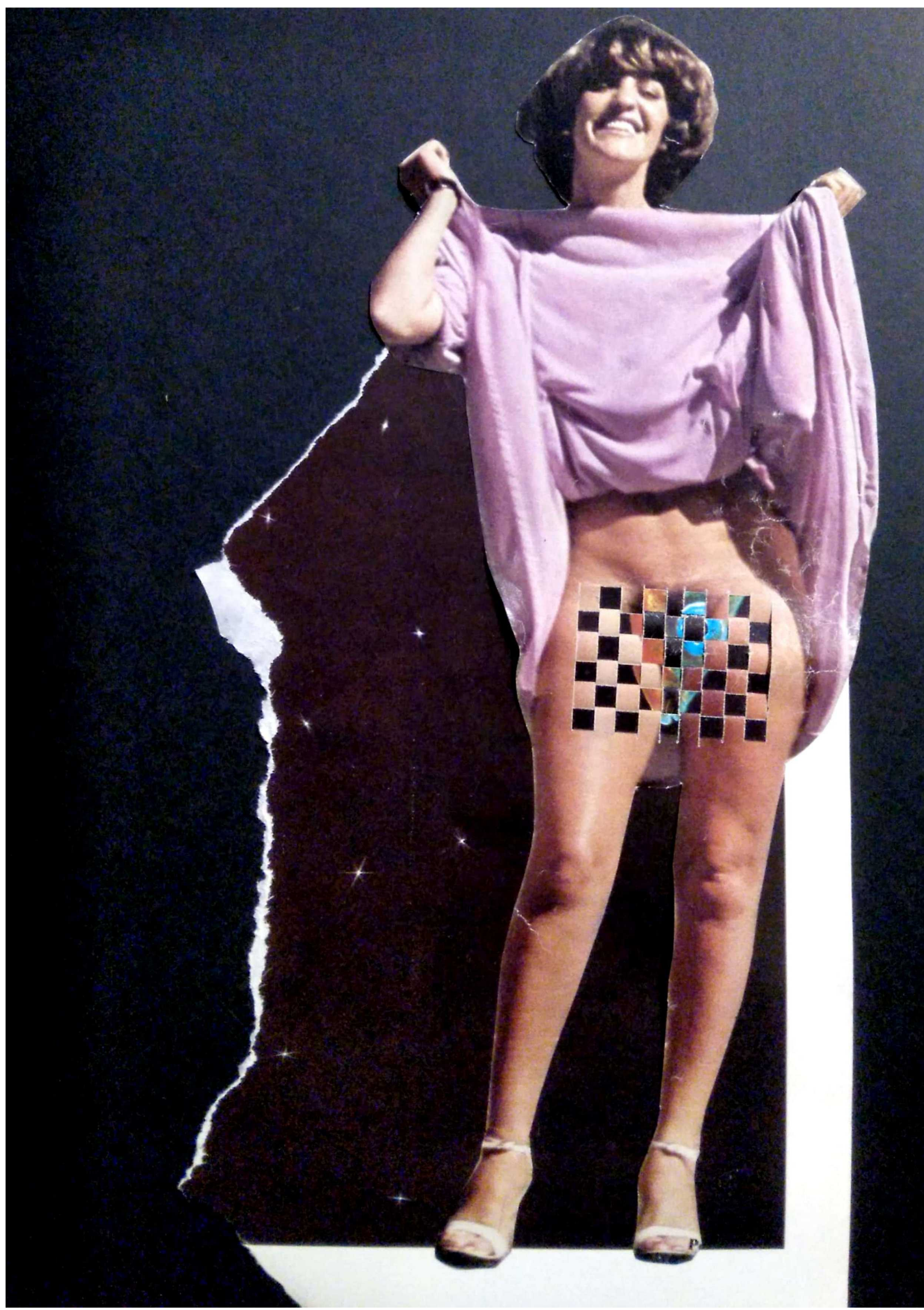
Peixos: Una persona del passat arribarà amb bones notícies. No eren gasos, i ara en Pep ja té vuit anys. Està bé i se sembla a tu. Dia de la sort 5.

你的生活糟透了。不是我的生意

«Teva vida e una melda.
No mata missagel»

Mistress Perenque

Quan sigui gran

per JCS

He de renovar el DNI aquí y me da asco que crean que soy mallorquín

Doncs fes que hi escriguin Illes Valears

Acte 10. City Caramel

Quan sortirem de l'habitació seguia enrampada. En Marc anava unes passes darrere meu. Resultava que el hípster sabia que es feia al llit. Cosa que no hauria dit mai.

Sortint del local vaig topar amb una senyora major i baixeta. No es va immutar després de copejar-me el braç amb el seu cos i mentre em girava per demanar explicacions, em vaig fixar que en Marc s'aturava de sobte mirant fixament aquella dona esquifida. La va agafar del braç, amb la mala llet d'algú que té assumptes pendents, i la increpà demanant on era na Llum.

–Hola, Marc. Has vengut a experimentar al club? –Contestà la dona.

–Deixa't de bajanades. On és na Llum? –Tornà a cridar en Marc amb la contundència d'un martell picant una porta de fusta.

La cosa tenia pinta d'acabar malament. Era la primera vegada que veia fora de lloc a en Marc. Em vaig dirigir cap a ell i el vaig estirar del canell, separant-lo uns centímetres de la dona menuda.

–Què putes fas, posa’t tranquil. –Els seus ulls eren fura i angoixa. Vaig empentar-lo amb totes les meves forces, però gairebé no es va immutar, així que li vaig pegar un cop de puny al braç.

–Eh!, qui és aquesta puta vella?

–Estava al sopar que et vaig explicar el dia que va desaparèixer la Llum –Em va respondre sense deixar de mirar fixament a la dona.

Em vaig girar ràpidament, i mentre intentava recuperar-me del lleu mareig produït per la volta, vaig respirar profundament per baixar les pulsacions i vaig exclamar.

–Crec que tenim coses que parlar.

–Què hauríem de parlar tu i jo?

–Què? Ho sap bé del què, no et facis l'estúpida.

Els seus ulls eren la indiferència i això em va tocar el cony de manera absoluta. Va girar la mirada cap en Marc.

–Feim una cosa. Ens veiem al City Caramel demà a les dotze de la nit.

–T'he demanat de bones maneres on era la Llum, no ho tornaré a repetir un altre cop.

En Marc havia començat a suar de manera ostensible. Curiosament no havia deixat ni una sola gota mentre estaiem enfeinats a l'habitació. Vaig decidir intervenir, després de veure que dos dels cambrers sortien d'una porta que vaig intuir era el magatzem del local.

–Què és el City Caramel?

–Dóna’m el teu número de telèfon.

–Per què?

–T'enviaré l'adreça, si hi esteu interessats.

Tampoc tenia massa opcions així que li vaig donar el nombre. Just després d'apuntar-lo va fer un senyal amb la mà als dos cambrers, que començaren a venir cap a nosaltres amb idees no massa amigables.

Vaig agafar del canell d'en Marc mentre sortia del club. En Marc seguia amb el cos mig girat sense deixar de mirar la puta vella.

–Per què partim? Era el moment de treure alguna cosa en clar.

–Portes ulleres?

–Què?

–Que si portes ulleres normalment.

–No

–Idò ets un puto imbècil. No has vist que estaven a punt de fotre-mos al carrer. No sé tu, però a mi no m'agrada que m'estomaquin si no és mentre me l'estan enfonyant.

Va entendre el que deia, tal volta no és del tot imbècil vaig pensar en aquell moment.

A les tres i mitja de la tarda vaig rebre un missatge de Telegram d'un nombre desconegut. Tan sols hi havia dues entrades. City Caramel i una localització. Vaig estirar el mapa a l'aplicació de mòbil. La localització apuntava a un costat del velòdrom de Palma.

Vaig cridar en Marc i vaig quedar en recollir-lo a les onze de la nit i just després vaig posar a carregar la gravadora i la càmera de pin.

A les deu quaranta-cinc vaig sortir de casa preparada amb els estris adients. Resultava que en Marc era gairebé veí de casa. Una vegada al cotxe, i després de fer una perduda perquè estàs preparat, el vaig encendre i vaig conduir a fer la recollida.

–Saps on anam?

–Sí, però no record que hi hagui res on anam a part del velòdrom.

–El velòdrom?

–Sí, la localització apunta just al costat.

Després de sortir del cotxe vàrem seguir les indicacions de l’aplicació del mòbil. En arribar, tan sols hi havia un ascensor, situat al descampat que hi havia al costat del velòdrom. Vaig recordar llavors la notícia. En aquell moment el que hi hauria d'haver estat un escàndol, va quedar tapat per tota la merda de corrupció que s’estava destapant en aquella època. Però bàsicament la notícia deia que s’havia col·locat un ascensor que no anava enlloc, però que estava pressupostat a la construcció de la puta baluerna inservible que ens quedava devora de la nostra situació.

–Ens han pres el pèl. –Va dir en Marc.

–Per què ho dius?

–No deies que eres periodista?

–Ho sóc.

–No recordes la notícia d'aquest ascensor?

–Amb això estava pensant.

Després de dos minuts d'estar palplantat allà. Em va passar pel cap una idea que per força havia de ser esbojarrada, que la notícia de l'ascensor també havia estat una cortina de fum per tapar alguna altra cosa. Vaig prémer el botó de l'ascensor. Tampoc podíem perdre res.

Sorprenentment vàrem sentir el renou de les politges girant. La porta es va obrir. Al panell de botons hi havia el botó amb el nombre 3 il·luminat. El pitjarem i l'ascensor va començar a baixar. La porta es va obrir i un home vestit d'esmòquing ens esperava plantant just al nostre davant.

–Benvinguts a City Caramel. Feis el favor d'acompanyar-me, la vostra cita està preparada.

To be continued…

A. Negre

VOTACIÓ

El resultat pel número Cerebreco -5 queda així:

Per aquest número podeu tornar a votar:

Pene o sobrassada!

Podeu votar enviant un missatge a:

https://www.instagram.com/cerebreco/

http://facebook.com/cerebreco

https://twitter.com/cerebreco

cerebreco@protonmail.com

Seguiu-nos al nostre canal de Telegram

https://t.me/s/cerebreco/

SUPORT I DONACIONS

Si teniu uns euros que vos sobrin, donau-nos-en uns quants que és per menjar:

 https://amannolem.aixeta.cat/ca/subscriptions

Comprau Cerebreco en paper

A Lulu: https://bit.ly/cerebreco-12

